DIANA-FLORINA AVRĂMUȚ

N A D I A

Cîștigătoare a concursului UNITER

Cea mai bună piesă românească a anului 2015

În **Selecția finală**, au mai fost nominalizate piesele:

Colecționarul de timp de Stela GIURGEANU

Singurătatea pietrelor de Flavius LUCĂCEL

Concursul, Premiul și editarea volumului se desfășoară sub egida și cu sprijinul

CASEI REGALE A ROMÂNIEI

Editură a UNITER

Coperta: **Dan Stanciu**
Redactor: **Elena Popescu**

Colecția **PIESE NOI**
Seria **DRAMATURGI ROMÂNI**
ISBN: 978-973-8129-64-1

DIANA-FLORINA AVRĂMUȚ

TEATRU

N A D I A

Editura UNITEXT
București, 2016

Personajele:

EA: 35 de ani
BUNICUL: 72 de ani
EL: 40 de ani
CAMI: 45 de ani
MARIA: 14 ani
VÂNZĂTOAREA: 28 de ani

Acțiunea se petrece în oricare municipiu din România prin care curge un râu, un pârâu sau există un lac.

„Elefanții și nepoții nu uită niciodată nimic”

(Andrew Aitken "Andy" Rooney)

SCENA 1

La bloc, la Ea acasă. Cineva sună la ușă, de mai multe ori . Ușa se deschide. O deschide o tânără femeie, 35 de ani, are părul zburlit, cu periuța de dinți electrică în gură, în tricou și chiloți (boxeri), și din cameră se aude muzică italiană/portugheză, de dragoste sau tradițională. Este surprinsă de omul pe care îl vede la ușă și închide ușa din panică, fuge în living și bucătărie, și vorbește agitat, înjurând ușor, în italiană sau portugheză (it.: „porca miseria, managea”, port.: „maldição”, „merda”, „idiota”) .

Strânge hainele murdare din cameră, vasele din bucătărie (de plastic unele, pe care le aruncă în coșul de gunoi, celelalte le pune în aragaz – așa murdare – și în

cămară), se îmbracă, își clătește gura la baie, unde își ia pantaloni scurți și își schimbă tricoul, aprinde repede o lumânare parfumată sau ulei volatil, dă muzica mai încet, își aranjează cât de cât părul și fuge la ușă. O deschide repede și îl ia în brațe pe bărbatul care stătea cuminte și aștepta să i se deschidă:

BUNICUL: Credeam că o să mă ții aici până la dimineață. *(râde)*

EA: Nu e prea comod să dormi pe scări, dar dacă tu insiști, eu te las să dormi afară. *(râd amândoi)*

BUNICUL: Te-ai tuns.

EA: Da.

BUNICUL: Îți stă bine, parcă ești băiat.

EA: Mulțumesc.

Mai stau câteva secunde îmbrățișați, în tăcere.

EA: Cum ai intrat în bloc?

BUNICUL: Pe horn!

EA: Mmm, blocul nu are horn.

BUNICUL: Nu știi tu!

EA: A mai intrat cineva?

BUNICUL: Pe horn?

EA: Îhîm.

BUNICUL: Da. Un băiat înalt, cu părul creț. Și ochelari.

EA: De la etajul 3.

Tot îmbrățișați.

EA: Poți să intri, sau încă te gândești la scări?

BUNICUL: Așteptam să mă inviți, doar mă cunoști.

EA: Da, nu te-am uitat.

Intră amândoi în casă.

SCENA 2

În casă.

Bunicul își lasă lângă cuier geanta mică de voiaj, una mai veche, dar îngrijită. Se duce în bucătărie și se așează la masă. Vede un pachet de țigări:

BUNICUL: Iar fumezi?

EA: *(șovăind)* Da, ocazional. O cochetărie ...

BUNICUL: *(direct)* De ce? Parcă te tulburau.

EA: Da, parcă. Nici eu nu mai știu exact, oricum în ultimul an le-am tot lăsat și ...

BUNICUL: *(o întrerupe)* De ce ți-e frică?

EA: Poftim?

BUNICUL: De ce ți-e frică? La ce nu poți renunța?

EA: *(râde ușor)* La țigări .

BUNICUL: Ai mai scris?

EA: Nu, nu neapărat scris, am un caiet pe post de preot *(râde)* ... mi-a fost frică să descopăr că imaginația mea a intrat în concediu nedeterminat ...

BUNICUL: Cui i-ai făcut-o cadou, domnișoară Moș Crăciun? *(râd amândoi)*

EA: ... aaaahmm, nimănui.

Bunicul se plimbă prin bucătărie și vede acvariul cu o broască țestoasă medie:

BUNICUL: Pe asta de unde ai mai luat-o?

EA: Am găsit-o pe internet.

BUNICUL: Si ce făcea? Naviga?

EA: *(râde)* La asta nu m-am gândit, dar s-ar puteai să ai dreptate.

BUNICUL: Cum te cheamă, Mic Pirat?

EA: O cheamă Uța sau Baki sau Cicimici.

BUNICUL: Cicimici? Ce nume mai e și asta? E totuși un animal viu, nu o jucărie de pluș.

EA: Este un nume care inspiră drăgălășenie și copilărie, dar mulțumesc pentru critica profundă și bine că mi-ai amintit că e viu, că altfel nu aș fi observat. *(el râde ușor)* Sau trebuia să îi spun Nadia? Ar fi fost Nadia 5 sau Nadia 6?

BUNICUL: 4, dar dacă face pui, poţi să le zici Nădiuța, Nadi, Nada, Nadia Mică.

EA: Dacă ar face pui ar trebui să mai găsești încă ... cel puțin 100 și ceva de derivate din numele ăsta.

BUNICUL: Hiiiii, așa mulți pui faci, Micuță Uță?

EA: Da, cam atâtea ouă face o dată.

BUNICUL: Și o sa facă în acvariul ăsta mic?

EA: Bineînțeles, și eu o să le mănânc dimineața, la micul-dejun.

BUNICUL: Ah, mi-a fost dor de temperamentul tău.

EA: Eu trăiesc cu el în fiecare zi, deci nu pot să-ți împărtășesc sentimentul ... *(își aprinde o țigară)*

BUNICUL: Câte țigări fumezi?

EA: Mă iei la rost?

BUNICUL: Nu, întreb ca să știu câte să fumez și eu când mă decid să mă apuc.

EA: Depinde, fumează cât îți pică bine, eu oscilez, de la un pachet la trei.

BUNICUL: *(puțin speriat)* Deci chiar așa rău te simți? Cine e responsabilul?

EA: Responsabil pentru ce? Nu înțeleg. Trebuie sa fie altcineva responsabil pentru alegerile mele? Sau lipsa alegerilor, care în fond și aia este tot o alegere, mă rog ...

BUNICUL: *(ca să o scoată din agitație)* Ai început să te rogi?

EA: Ce?

BUNICUL: Cui te rogi? Lui Cimicici? *(broscuței drăgălaș)* Sper că nu ți-am pocit numele.

EA: Ba da, e Cicimici, nu Cimi..*(râde ușor)* Da, și ei mă rog, să își schimbe singură apa până când îi cumpăr un filtru pentru apă mai bun.

BUNICUL: Și mai cui?

EA: Mai cui ce?

BUNICUL: Cui te mai rogi? Ai spus că și ei ...

EA: Aaaah, da ! *(râde)* Mie, cui să mă rog ...

BUNICUL: Și ce îți spui?

EA: Ce îmi spun? *(râde)* Te rog, de mâine dimineață, nu mai fuma, și încearcă să întârzii cât mai puțin la ore.

BUNICUL: Ai început să întârzii? Și copiii ce spun?

EA: Nimic, ce să spună? Sunt așa de supărați că au început să întârzie și ei cu mine *(râd amândoi),* alții au dat ceasul de pe perete înainte cu 5 minute, ca să iasă mai repede de la oră. Au fost așa de haioși că au uitat de clopoțelul care nu poate fi schimbat ...

BUNICUL: *(râde)* Și tu când o să îi ai pe ai tăi?

EA: Pe ai mei?

BUNICUL: Hai nu te fă că nu ai înțeles.

EA: Îi am pe ai mei acum, e suficient. Hai să te odihnești, că deja e târziu, și eu trebuie să îmi fac rugăciunea.

BUNICUL: Da, chiar așa. Și eu trebuie să fac același lucru.

EA: Da? Și cui te rogi și pentru ce?

BUNICUL: Ție, să te reapuci de scris și să te muți la casa ta.

EA: Dar sunt la casa mea, și îmi scriu mie povestea din mers.

BUNICUL: A sta în chirie nu înseamnă să fii la casa ta. *(Tăcere)*

EA: Mulțumesc!

Îl îmbrățișează. Sunt amândoi pe canapea.

BUNICUL: Dacă nu te știam de atâta timp, nu veneam, rămâneam în cuibul meu de șoim călător.

EA: Dacă tu ești șoim atunci eu ce sunt?

BUNICUL: Tu ești ... o broscuță Nădiuță.

EA: Adică tu mă poți mânca? Povestea asta deja începe să semene cu „Scufița Roșie" .

BUNICUL: Eu sunt șoim, nu vultur. Pot doar să te „veghez" ...

EA: Mi-ar plăcea să fiu un melc, așa aș fi și mai lentă decât broscuța Nădiuța. Așa aș fi Nădiuța Melcuța.

BUNICUL: Atunci sigur nu te-aș putea mânca! Ai fi prea ... *(râd amândoi)*

EA: Prea ...

BUNICUL: Prea ... răbdătoare ...

EA: Nu prea are sens ce spui, mă așteptam să zici că aș fi prea rece sau vâscoasă, sau că ți s-ar face frică de ochii mei lungi și care se mișcă așa aiurea, ca niște mori de vânt stricate, sau că ... sunt prea mică să-ți pierzi timpul cu mine ...

BUNICUL: Da, prea mică îmi place cum sună. Melcul salvat de lenea șoimului. *(râd amândoi)*

EA: O nouă poveste de bunicul hornar.

BUNICUL: Nu, fără bunic. „Melcul salvat de șoim” ... fără lene că vindem conținutul ... o nouă poveste de Hornarul Hoinar. Acum în cinematografele mari din America.

EA: America??? Te-ai mutat?

BUNICUL: Nu, dar mă mut după ce fac filmul.

EA: Și unde vrei să te muți? La Hollywood?

BUNICUL: Da, acolo unde se fac filmele bune cu bătălii ... la Hauli ... știi tu mai bine ...

EA: Cu bătălii? Numai la astea te uiți?

BUNICUL: Nu, și la alea cu nunți și prostănaci care strică decorul.

EA: La alea mă uit și eu. Și ce gen o să fie al tău?

BUNICUL: Genul feminin.

EA: Tu și glumele tale ...

BUNICUL: De bunic!

EA: Nu asta am vrut să zic.

BUNICUL: Glume de străbunic, atunci!

EA: Așa tânăr ești?

BUNICUL: Nu ai cum să știi genul, pentru că acum îl inventez.

EA: Și cât timp îți ia să îl faci?

BUNICUL: Filmul?

EA: Nu, genul. Deci și filmul ... of ... mă zăpăcești ...

BUNICUL: Genul se numește „Film biblioortografic".

EA: Ești culmea! Parcă ai 10 ani.

BUNICUL: Chiar am! Ce inteligent sunt dacă pot să pronunț un cuvânt așa de greu. Cum am zis? Bi-bli-o-no-ma-tic?

EA: Și pe mine mă inviți la premieră?

Ea adoarme treptat.

BUNICUL: Bineînțeles, și pe Uța Cici. Și la Premiile Oscar. O să fiți amândouă în rândul invitaților de onoare! Lângă cine ți-ai dori să stai? Să le spun de pe acum să facă lista.

EA: Pfuuu ... lângă ... este actorul ăla cu păr șaten și început de chelie ... înaaalt ... hmmm ...

BUNICUL: Da, îl știu, el o să fie șoimul.

EA: Și melcul? ... *(adoarme)*

BUNICUL: Melcul o să fie Nadia 123.

SCENA 3

Afară, la plimbare pe malul unei ape (Crișul Repede):

BUNICUL: Ce bine că au amenajat malul ăsta. Dacă aș fi fost tânăr aș fi venit să locuiesc în oraș.

EA: Și acum poți veni, nu e târziu.

BUNICUL: Acum nu, poate altădată, altfel ...

EA: Altfel? De ce? Așa cum ai fost și ești nu ți-a plăcut?

BUNICUL: Ba da, îmi place povestea pe care am scris-o, dar asta nu înseamnă că nu îmi doresc să mai adaug capitole noi.

EA: Înțeleg. Să știi că sunt fericită că fac parte din cartea ta.

BUNICUL: Mă bucur ... (pauză) Mă simt puțin copleșit, ce-i drept. (pauză) Și în afară de mine, în cartea cui mai vrei să apari?

EA: Iar începi?

BUNICUL: Da, pentru că nu m-ai lămurit suficient cu fumatul tău, și știi că te cunosc, chiar dacă de multe ori am arătat opusul, și oricât de bună ai fi la scris de povești, când vine vorba de a ta, nu prea îți ies cuvintele sincere.

EA: Eram bună la scris *de* povești, acum incursiunea în istoria lumii este domeniul, ai uitat?

BUNICUL: Și istoria ta cum se desfășoară?

EA: Se desfășoară ... în ordine alfabetică ...

BUNICUL: Ascult. Litera A. Deci începutul. Să-l aud. Spune repede că vine ploaia.

EA: Am umbrelă. Stai liniștit că e scurt începutul.

BUNICUL: Nu contează.

EA: Deci, la început a fost așa: dintotdeauna mi-am dorit să ajung în manualele de istorie. Să văd cum ceea ce am descoperit se dezvăluie tuturor. Să nu ezit să ies din cochilie și să împărtășesc bucuria mea cu toți cei din jur. Așa visam când eram în clasa a IV-a. La 10-11 ani.

BUNICUL: Știai de atunci că vrei să fii melc?

EA: Ce melc? Iar râzi de mine?

BUNICUL: Nu râd de tine ... tu ai spus că visai să ieși din cochilie. Și eu sunt șoim și tu ești melc.

EA: Ah, am uitat ... nuu nu știam că sunt melc ... e o metaforă. Așa mi-a ieșit acum, ca senzație, înțelegi?

BUNICUL: Să ieși din cochilie și să te pape păsăroii cei aprigi. Că așa cu cochilie nu prea ești gustoasă, că e prea tare și greu de digerat ... casa aia a ta ... că știi că melcul își poar ...

EA: Da, știu! Am învățat la biologie. Și științele naturii, parcă ...

BUNICUL: Eu am învățat pe câmp.

EA: Hmm ... îmi amintesc de o oră de ştiinţele naturii ...

BUNICUL: Și pe câmp am învățat cum e să stai mult în ploaie.

EA: Când învățătoarea m-a scos la tablă, fără să știe că aveam mâna stângă fracturată, în locul unde ți se dă vaccin când ești mic.

BUNICUL: Când ți-ai fracturat tu mâna?

EA: În clasa a IV-a.

BUNICUL: Şi eu unde eram?

EA: *(râde)* Pe câmp, unde să fii. Sau în atelierul tău de tâmplărie. Sigur făceai ceva raft pentru bucătărie sau ...

BUNICUL: Da, sigur eram acolo. Și de ce numai acuma aflu?

EA: Nu știu, aveam senzația că ți-am spus. Am avut ghips 3 săptămâni. Şi mă scărpinam pe spate cu palțăul.

BUNICUL: Palțăul???

EA: *(râde)* Da, pliciul de muște și țânțari.

BUNICUL: Doamne, fata mea. Parcă îmi povestești un basm.

EA: Da, am trăit puțin în basme în perioada aia. Cum nu prea puteam să fac ceva, atunci îmi petreceam timpul răsfoind cărțile, nu prea le citeam, că aveam probleme cu concentrarea. Și îmi făceam planuri cum aș putea să cobor de la etajul 8, până jos, la parter, cu cearșafuri. *(el se sperie puțin)* Stai, că văzusem la televizor, la un film, și de acolo am avut ideea. După ce mi-au scos ghipsul, nu am mai avut forță în mâna stângă și am renunțat la plan, și deja, în clasa a V-a eram prea mare ca să mai cobor așa *(îşi aminteşte):*

Ce-or să spună colegii și vecinii despre mine? că sunt naivă şi încă mai cred în Moş Crăciun.

Ceea ce era în mare parte foarte adevărat, dar nu vroiam să se vadă.

BUNICUL: Da, pentru că naivii și puerilii nu ajung departe.

EA: Da. *(râde)*

BUNICUL: Eu cum sunt?

EA: ăăăă ... bun, blând, uneori prea închis în tine, ca și cum nu ai vrea să fii unde ești. Naiv. Și copil.

BUNICUL:(*râde ușor)* Hmmm ... ai un spirit de observație foarte bun.

EA: Da, trebuie.

BUNICUL: Şi cum ţi-ai rupt mâna?

EA: Aahh ... să-ți povestesc sau să păstrez numai pentru mine? Să fie secretul meu suprem?

BUNICUL: Să fie secretul meu suprem!!

EA: Da, așa îmi place!!! Era iarnă și eram foarte entuziasmată că afară ninsese. Și într-o pauză am mers afară să mă dau pe gheață, una dintre acțiunile pe care le consideram cele mai periculoase pe atunci. Eu am fugit repede afară, și am văzut pista de gheață liberă. Stăteam cu mănușile în mână, pregătită să mi le pun și să îmi fac curaj să pășesc pe gheață ... şi m-am răzgândit. Mi-am zis că nu vreau să mor aşa tânără, şi chiar dacă e iarnă, prefer să mă caţăr în copac, sport pe care îl practicam de la grădiniţă. Am alergat, entuziasmată şi mândră de decizia pe care o luasem, spre unul dintre nucii din curtea şcolii.

BUNICUL: *(râde)* Deja îmi imaginez finalul!

EA: Stai, lasă-mă să termin!!! *(râde)* Și am alergat, aproape ca pe stadion, prin zăpada moale. La vreo 2 metri de nuc, nu era zăpadă. Era noroi. Acolo deja începuse să se topească. Şi fleoșc fleoșc prin zăpadă și când am pus piciorul pe noroi, am alunecat, cred că m-am și împiedicat puțin în propriile picioare, am căzut, pe mână, și în alunecare, m-am răsucit și am dat și cu fruntea de copac.

BUNICUL: *(râde)* Vaaaaai!!! *(râde mult, nu se mai poate opri)*

EA: Mersi!!!

BUNICUL: *(râde)* În imaginaţia mea, în momentul ăla arătai ca un gomboț cu prune care cade din farfurie ...

EA: Woooaw! Gomboț cu prune???

BUNICUL: Păi de asta nu mi-ai spus nimic.

EA: Nu am spus pentru că ...

BUNICUL: Îţi era prea ruşine să spui cum te-ai împiedicat.

EA: Da..

BUNICUL: Și alor tăi ce le-ai spus?

EA: Ahh, le-am spus că m-am dat pe gheață și am căzut. Că nu am avut ghetele corespunzătoare.

BUNICUL: Da' ce ți-ar fi trebuit? Patine?

EA: Să știi că nu ar fi fost o idee rea ...

BUNICUL: Da, și acum ai fi fost cea mai bună patinatoare din România.

EA: Probabil. *(râde)*

BUNICUL: Și aşa ai descoperit că îţi place istoria?

EA: Nu, așa am descoperit că și noroiul poate fi periculos *(râde).*

BUNICUL: Atunci episodul ăsta trebuia să fie la litera N de la Noroi sau P de la Pericol, nu?

EA: Apropos de P, există un cuvânt pe care nu l-am folosit, pentru că nu am avut ocazia să o fac. Ce Pisălog ești!!!

BUNICUL: Sunt trei cuvinte, mai exact. *(râde)* la care să mă gândesc?

EA: Vaai, la care oare? Pisălog!

BUNICUL: Vaai, ce cuvânt greu. Pisălog. Din câte litere e format? Din una, două ... Ia să văd dacă mai știu să despart în

silabe: PI-Să-Lo- nu nu nu, e prea Greu, mă dau bătut. *(râde și ea)* De asta am venit, ca să fiu pisălog și să te învăț ceva ce tu nu ...

EA: Ce eu nu știu. Bineînțeles, am uitat că tu știi mai bine și mai multe, ca de obicei ... *(o oprește)*

BUNICUL: Nu știu mai bine și mai multe, dar te văd în inima ta cum cauți ceva și nu reușești să găsești pentru că ai rămas atârnată undeva în trecutul tău, și încă te gândești dacă meriți ca viața să te ajute să te redeschizi și să fii tu așa frumoasă cum ești, fără ascunzișuri. Să îți permiți să umbli dezbrăcată și să nu îți pese că unul sau altul vor bolborosi ceva, asta este treaba lor, nu a ta. Crede-mă, că dacă mai rămâi blocată îți va fi mai greu să ieși și s-ar putea să îți pară rău că nu ți-ai permis să faci un pas înainte atunci când ai simțit. Fără să te tot întrebi ce va fi, cum va fi, daca nu va fi și alte întrebări care te trag în jos. *(pauză)* Acum mi-ar trebui și mie o țigară să mă potolesc puțin. De mult nu m-am mai ambalat așa.

Se opresc amândoi. Ea stă și nu zice nimic. Plânge. El o ia în brațe și o ține câteva secunde .

EA: Nu știu ce să fac ...

BUNICUL: Permite-ți să iubești.

EA: De parcă e așa de simplu ...

Tăcere.

BUNICUL: Este cel mai simplu lucru pe care poți să îl faci. Hai cu mine la o înghețată. Cofetăria Monte Carlo mai este?

EA: Nu, este alta nouă, sigur o să îți placă. Bacio Dolce se numește.

BUNICUL: Doar numele deja mă face să îmi doresc să fiu iar copil și să o sărut pe bunică-ta.

EA: ... sigur i-ar fi plăcut și ei ... Tu de când știi italiană?

BUNICUL: Tu de când știi că eu nu știu italiană?

EA: Dintotdeauna.

Începe să picure. Ea deschide umbrela.

EA: Ah, mi-am dat seama de la ce vine litera A! Când am zis că povestesc în ordine alfabetică. De la Antemeridian! Când mi-am rupt mâna am spus că eram în pauză. Și pauza era aia de la 11.50, deci încă era dimineață. Deci episodul de început se numește „Antemeridian" și e la început de tot în alfabet. Și are sens și am câștigat, nu știu ce, dar așa mă simt și parcă sunt din nou în clasa a IV-a.

SCENA 4

La cofetărie, se uită amândoi în vitrina cu prăjituri:

BUNICUL: De la nunta mea nu am mai văzut atâtea prăjituri la un loc . Ia te uită că încă se mai face Carpați! Cu atâta ciocolată că îți strângi recolta de lebeniță într-o singură zi, fără ajutor. Ia uită-te și tu, au tort diplomat, bunică-ta era pricepută la specialități din astea, și eu tot îi ceream să pună mai multe stafide, ca să fie dulcele de două ori mai mare. Și acum văd că se fabrică.. Prea multă frișcă, după mintea unora, prea dulce, dar cui naiba îi mai pasă când simți cum ți se topește în gură?

EA: Demult nu te-am mai văzut așa de entuziasmat, cred că nici dacă m-aș căsători mâine nu ai fi așa. *(râde)*

BUNICUL: Numai dacă iei de aici, din fiecare sortiment câte o bucată, să fiu cu sufletul împăcat.

EA: Numai câte unul? Bine, atunci ție o să îți fac regim special numai cu prăjituri, și vei sta la o masă separată, departe de copii, ca să nu îi ispitești?

BUNICUL: Da, că pe urmă încep să se roage să renunțe la școală, ca să poată merge mai des la cofetărie, și toți vor fi cofetari și patiseri.

BUNICUL: Și am trăi cu toți într-o lume delicioasă!

EA: Pe aripi de bezele!

BUNICUL: Ăsta e titlu cărții pe care o scrii și tot o ascunzi de mine?

EA: Nu, ăsta e titlul ... nu știu, nu mai am replică să îți dau. Te-ai hotărât ce să încerci?

BUNICUL: Da. Un cremeș, că din ăsta nu am mai mâncat de când mi-o făcut mama înainte să merg în armată.

Atunci arăta puțin altfel, făcut în casă ... mmm ...

EA: Avea gusturi bune, îmi iau și eu unul, poate mă face mai conștiincioasă cu trezirea de dimineață *(râde)*

BUNICUL: Sigur, dacă i te și rogi înainte va funcționa.

Râd amândoi.

VÂNZĂTOAREA: Bună ziua! Cu ce vă servim?

EA: *(vânzătoarei)* Bună ziua! Două cremeș, vă rugăm, aici. Și două ape, una minerală și una plată.

BUNICUL: Și puneți-ne și câte un glob de înghețată de ciocolată neagră lângă prăjitură, ca să o modernizăm puțin.

VÂNZĂTOAREA: Da, sigur.

EA: La care masă vrei să stăm?

BUNICUL: Una mai aproape de fereastră, ca să îți văd chipul frumos.

EA: Mulțumesc, dar deja mi-ai făcut prea multe complimente pentru o singură zi și s-ar putea să mă obișnuiesc.

BUNICUL: De asta sunt aici, ca să te complimentez, până concurentul meu se decide să apară.

EA: Concurentul tău deocamdată este inexistent.

BUNICUL: Ce bine că ai zis deocamdată, asta înseamnă că există o ușă mică deschisă.

EA: Una pentru șoricei.

BUNICUL: Aici nu se fumează, așa-i?

EA: Ba da, dar în spate și acolo nu sunt ferestre. Aaa, nu-mi spune că am reușit, într-un timp așa de scurt, să te transform în fumător!

BUNICUL: Te las să ghicești.

Se ridică, merge la fumători și din buzunar scoate o țigară, o aprinde și fumează liniștit. Ea, surprinsă, merge la el:

EA: Ce faci, mai exact?

BUNICUL: Fumez, nu vezi?

EA: Și de ce, mai exact?

BUNICUL: Ca să văd ce simți. Te rog, nu mă întrerupe, du-te înapoi că vin și eu, numai să îmi termin țigara sau țigareta sau ... tutunul, nah, poftim.

Ea stă și nu zice nimic.

BUNICUL: Hai du-te că mă deranjezi, sunt timid.

EA: *(râde surprinsă)* Nu, pisălog, ai greșit cuvântul.

BUNICUL: AH, da da da. Aproape că îmi uitasem rolul.

Îi face semn cu mâna să plece.

Ea pleacă. Bunicul rămâne la masă și fumează. Nu face nimic, doar se uită la țigară în timp ce trage câteva fumuri. Tușește o dată spre final. Ea stă la masa ei. Lumina soarelui îi bate pe umăr și pe față, stă, se învârte ușor pe scaunul rotativ

și între timp vine comanda. Vine și el, mai zglobiu decât înainte.

BUNICUL: Nu știam că poți să ai o relație așa de intimă cu tine atunci când fumezi.

EA: Vezi? Și mă tot cercetezi atâta..

BUNICUL: Da, dar până la trei pachete mai am drum lung de parcurs.

EA: Vrei să știi un secret?

BUNICUL: Și prin fumul ăsta înecăcios nu prea mai poți să vezi mai departe ...

EA: Am glumit la numărul de pachete. Cel mult unul, în cazuri excepționale.

BUNICUL: Ia uite cum cineva are impresia că a reușit să îmi sucească mințile. Dragă domniță, nici o clipă nu te-am crezut. Sunt un actor mai bun decât tine, să știi. Oricum, țigara asta a fost chiar bună. Dar să nu mai spui la nimeni. S-ar putea să-mi stric imaginea de om sănătos.

EA: Nu mai spun. *(Mănâncă puțin din cremeș)*

BUNICUL: Mda, e bun. L-a bătut pe-al lui străbunică-ta.

EA: Da? Nu mă așteptam să spui asta.

BUNICUL: Chiar mă crezi?

EA: Bineînțeles. Se vede în ochii tăi.

BUNICUL: Ochii mei bătrâni și înțelepți..

EA: Aaa, apropos de înțelepciune, spune drept ... mi-ai găsit tu pe cineva și nu știi cum să mi-l prezinți.

BUNICUL: Da, se poate spune și așa.

EA: *(stă, nu prea știe ce să spună)* Și e vreun prieten pensionar de-al tău?

BUNICUL: Degeaba râzi de noi, dar să știi că prietenii mei sunt oameni serioși și știu ce înseamnă să fii atins de iubire.

EA: Oooh, iubirea asta. Voi romanticii întârziați nu vă mai săturați. Uite cremeșul ce bun e, potolește setea de romantism.

BUNICUL: Cu siguranță prietenii mei pensionari nu și-ar numi broscuțele țestoase Baki, care parcă-i Maki și o transformi în rățușcă, sărmana broscuță.

EA: Dar de când te pricepi tu așa de bine la rime??!

BUNICUL: De când am fumat! Sigur e doar tutun, nu ai mai pus ceva acolo, niște ... nu știu, cum îi spune la ce fumează ăștia din Cuba?

EA: Cânepă?

BUNICUL: Da, așa, bumbac. Deci, hai spune repede, ai pus și tu ceva ață de cusut prin tutun și de asta mă simt așa artist?

EA: Ață de cusut?! Chiar te-ai amețit de la trei fire de tutun.

BUNICUL: Un pic mai puțin decât m-aș fi așteptat.

EA: Nu am pus nimic, e cumpărat de la magazin.

BUNICUL: Am senzația că totuși bumbacul ăla e mai bun decât tutunul ăsta.

EA: Dacă vrei putem să întrebăm la bar dacă nu au ...

BUNICUL: Nu nu nu, că ar râde de mine. Cum să încerc abia la vârsta asta așa ceva? Ce-am făcut până acum? Am tăiat lemne în pădure?

EA: Nu ești foarte departe de adevăr, dar..

BUNICUL: Dar, de la ce vine Baki ăsta totuși? De la Buckingham? *(pauză)*

EA: Ah..chiar mă întrebi acum? Serios?

BUNICUL: Da, serios, că altă idee nu am, au zburat toate cu ... fumul ăla de țigară din bumbac.

EA: Am uitat că uneori poți vorbi foarte mult.

BUNICUL: Doar uneori ...

EA: Bine. Înseamnă „broscuță" în limba cebuană, sau sebuană cum e știută la noi. Nu te uita așa, că nu te mint. E una din limbile vorbite în Filipine. De unde e și Baki, adică Uța.

BUNICUL: Ahaaa, iată marele mister descoperit. Și ce făceai tu în Filipine?

EA: Eu n-am fost în Filipine, deși, dacă mi-ai oferi acum un bilet de avion, aș fi tentată să îl iau.

BUNICUL: Și cum ai tu o broască din Filipineia?

EA: Filipineia! Îmi place noul tău umor. Să fumezi mai des!

BUNICUL: Lasă că vezi tu ce Dandi fumător mă fac în scurt timp.

EA: Numai să nu dai, pe urmă, vina pe mine, că eu te-am ispitit, că am cornițe și mai știu eu ce alte alintări îmi mai găsești tu pe-acolo, în tolba ta de înțelepciune.

BUNICUL: În pălăria mea de magician, dar nu dau nici o vină, o țin pentru mine. De ce să dau ceva? Nu vreau, sunt zgârcit.

EA: Foarte bine, nici să nu aud altă poveste.

BUNICUL: Nu auzi. Dar eu vreau să aud cum ai ajuns tu la broscuța asta. Te-ai dus cu barca?

EA: Da, am luat o barcă și am vâslit aproape toată Asia pe uscat.

BUNICUL: Iartă-mă, draga mea, dar geografia asta îndepărtată nu a fost niciodată punctul meu forte.

Tăcere.

EA: Iartă-mă, m-a luat valul ... Insulele Filipine sunt în Asia, în Oceanul Pacific, nu Atlantic, nu la vest, spre America. Știi?

BUNICUL: Da da, înțeleg acum. Nu sunt eu foarte la curent cu toate insulele, dar știu că nu poți să treci cu barca pe uscat.

EA: Da, e bine de știut. Am găsit-o la cineva pe internet, care o adusese cu avionul de acolo și nu mai putea să o țină la ea, pentru că se muta în alt oraș. Își găsise un loc de muncă mai bun, dar cu program foarte încărcat și nu ar fi avut timp să se ocupe de ea. Atâta știu. Și eu am văzut poza ... îmi căutam, de fapt, cățel, și când am văzut-o, mi-am zis că e mai potrivită pentru mine acum, că nu trebuie să o scot la plimbare. Și nu aș mai da-o acum. Chiar dacă nu latră și nu mă linge, dar îmi place cum mă privește.

BUNICUL: Și spui despre mine că sunt romantic incurabil, sau cum ai zis adineaori.

EA: Ăsta nu e romantism, e ... prietenie pentru toate tipurile de animale.

BUNICUL: Da, și eu sunt prieten cu barza de pe stâlp, dar nu o țin la mine în casă, deasupra patului.

EA: Eu nu o țin pe Baki în dormitor, fiecare e cu spațiul ei. Și dacă îți place așa de mult barza, puteai să-mi spui de mai demult că ți-aș fi luat una din lemn în mărime naturală.

BUNICUL: Încă nu știi că fiecare ascunde ceva?

EA: Ba da, știu, unii mai multe, alții și mai multe ...

BUNICUL: Și toate le băgăm într-un munte.

EA: Și plecăm la plimbare, că apune-un soare?

BUNICUL: Da, hai să te iau pe calul meu verde.

EA: Doar dacă îmi dai o cască de protecție.

BUNICUL: Îți dau și trei dacă vrei. Dar și tu trebuie să mă duci în Filipineia și să mi-i prezinți pe broscoii seniori ai lui Baki Uța.

EA: Broscoii lui Baki cu siguranță fac cursuri de înot acum.

BUNICUL: Da, cu rechinii.

EA: Vaaai, ce imaginație de ... ai ...

BUNICUL: Hai zi cum, nu te abține!

EA: Imaginație de bunic!

BUNICUL: Bunic ești tu!

EA: Mai degrabă bunică!

BUNICUL: Ăștia și în cremeș au pus ceva bumbac din ăla? Câți bani mai ai la tine?

EA: Cam 75 de lei. De ce?

Bunicul se uită după o chelneriță să vină la masă, dar nu vede pe nimeni. Se ridică, merge la vitrina cu prăjituri, vorbește cu Vânzătoarea care începe să scoată prăjituri și să le împacheteze. Bunicul se întoarce la masă cu o plasă și cu un bon în mână:

BUNICUL: Am cheltuit ... stai să mă chiorăsc mai bine ... 15 ... nu, uită-te tu că eu nu văd fără ochelari *.*

Îi dă bonul.

EA: 45, nu 15. Ți-ai luat tort??? Știi că atâta costă un tort de 10 persoane?

BUNICUL: Nu, tortul e pentru pensionarii care nu știu să facă diferența între arome.

EA: Oare de ce am întrebat?!

BUNICUL: Mi-am luat așa: o Savarină, o Amandină, două tarte mici cu fructe, un salam de biscuiți, un Carpați și Profiterrrroooolll!!!

EA: Toate numai pentru tine?

BUNICUL: Pentru mine, pentru tine, pentru ... băiatul cu părul creț de la etajul 3, care mi se pare puțin simpatic, și ... m-a făcut curios ... știi cumva, din greșeală, câți ani are? Adică are peste 30?

EA: Nu știu, dar poți să-l întrebi tu când îi duci prăjitura. Sau pe soția lui.

BUNICUL: Ah, vezi! I-am luat și ei una! De fapt, pentru ei sunt cele două tarte, pentru turtureii din ei ... dragii de ei ...

EA: Bine, am înțeles, poți să te oprești. Mie ce mi-ai luat?

BUNICUL: Ție? Pe toate, în afară de Carpați și Savarină și ...

EA: Și Profiterolul mi-l lași mie?

BUNICUL: Bineînțeles, asta urma să zic ... profitoare mică ce ești!

SCENA 5

În casă, seara, ea se spală pe dinți cu periuța electrică, el se uită prin cameră la cărțile din bibliotecă, și vede un ghiveci cu o floare care este aproape uscat. Îl atinge și caută un moment de liniște ca să poată vorbi cu ea despre plantă, însă periuța se tot aude cum bâzâie.

BUNICUL: Floarea asta cine ți-a dăruit-o?

EA: Ahm, Moș Crăciun.

BUNICUL: Da? Ăla care vine cu elicopterul sau cu nava spațială?

EA: Ăla care vine pe card de sărbători.

BUNICUL: Aaaaa!

EA: Mi-am luat-o anul trecut de Crăciun, în loc de brad. Am vrut să schimb puțin atmosfera.

BUNICUL: Da, văd că așa de mult ți-ai schimbat-o că ai și uitat să o mai uzi. Ce flori făcea?

EA: Roșii, semăna cu trandafirul, dar e ceva mai bogat în petale.

BUNICUL: Nu e cumva trandafirul chinezesc?

EA: Ah, ba da. I-am și uitat numele ... Parcă au trecut 100 de ani.

BUNICUL: Pentru ea chiar au trecut, săraca floare ... Și ți-ai pus cadouri sub ea? Au încăput? Sau ca să schimbi atmosfera ai pus niște orez?

EA: Nu m-am gândit, dar nu e prea târziu. Anul ăsta mă gândeam să îmi cumpăr un mandarin și așa am rezolvat și cu fructele. *(râd amândoi)*

BUNICUL: Și anul viitor poți să treci la bananier și îți iei și o maimuță ca să te ajute la recoltă și să le desfaci mai repede dimineața. Îți trebuie totuși

vitamine. Copiii sunt epuizanți, de cele mai multe ori.

EA: Nu prea îmi plac maimuțele, sunt prea lipicioase. Aș putea să îmi iau un elefant să mă ajute la vase, cu trompa lui le-ar clăti dintr-o singură mișcare.

BUNICUL: Și unde l-ai pune mai exact? Și de unde s-ar alimenta?

EA: L-aș pune în curte și oricum la cât e de mare, ajunge până aici, la chiuvetă. Eu dau drumul la apă și gata. El bea ... *(râde)*

BUNICUL: Și consumi de două ori mai multă apă. Nădiuță Mică.

EA: Wow, acum și eu sunt Nadia! Ai văzut, Cicimici? Cum ne ia bunicul peste picior?

BUNICUL: Și ce ziceai că ai pus?

EA: Sub trandafir?

BUNICUL: Da.

EA: Păi ... câteva bomboane ... și ... un număr de telefon.

BUNICUL: Hopaaaaaa! Uți Muți, aflăm vești noi.

EA: Uța știe, că mă mușcase de deget când l-am pus ... am luat-o în brațe și ... mă rog, nu mai contează ...

BUNICUL: Și ce-ai pus-o să facă?

EA: Să îi descânte, ce puteam să îi cer?

BUNICUL: Bine, gata cu glumele, ascult.

EA: Nu e nimic interesant. Am luat-o în brațe să-i arăt floarea, că un boboc înflorise. Și nu i-a plăcut că am plimbat-o.

BUNICUL: Înțeleg. Pot să te rog și eu ceva?

EA: Ce?

BUNICUL: Să-mi spui că numărul de telefon încă este valabil.

EA: Aaahm *(tușește)* ... .da ... mai este valabil undeva printr-un borcan, prin cămară.

BUNICUL: Și acum să îi țin locul lui bunică-ta: Și ce mai aștepți, fata mea? De ce nu suni? Îi prea mândru băiatu'? Da' și tu ești mândră, că semeni cu mămică-ta! Și cu bunicu-tău!

EA: Mare figură ești! Nu vreau să sun ... pentru că nu vreau să sun. E septembrie

și nu ne-am mai întâlnit din noiembrie anul trecut, nici nu mai știu cum arată ...

BUNICUL: Eh, pe sărăcia nu mai știi! Parcă ai trei ani și acuma te pregătești de grădiniță. Și copiii ăia au mai mult curaj să-și exprime iubirea pe care o simt și tu spui că nu mai știi?
Draga mea, adu borcanul ăla încoace, și te rog să nu ripostezi, că nu plecăm de aici până nu te ajut să faci curat în căpșorul și inima asta a ta. Hai hai, nu fii statuie ... Cicimici, ia vino la Bunicul să te mângâi. Pe mine poți să mă muști, că nu mă doare.

EA: Aah, știi că mi-a fost dor de temperamentul tău?

BUNICUL: De asta am și venit, ca să nu îl uiți.

Ea merge la cămară.

BUNICUL: Și în borcanul ăla ce-o fost? Zacuscă? Rețeta de la bunică-ta?

EA: Da, bineînțeles, ce altceva?

BUNICUL: Gem, rețeta de la bunică-ta.

EA: Dar știi că zacusca bate gemul, ca întotdeauna.

BUNICUL: Da, și fierea o bate și stomacul ... dar tot nu ne vine mintea la cap.

EA: Pentru ce?

BUNICUL: Bună întrebare: pentru ce?

Ea vine cu borcanul:

EA: De ce mi-ar veni? Ca să nu mai iau trandafir în loc de brad?

BUNICUL: Nu, ca să ne luăm câte o maimuțică fiecare. Ce viață veselă ar fi.

EA: Da' chiar așa. Am avea hair-stylist personal, la domiciliu, non-stop.

BUNICUL: Heier ce?

EA: Stilist al părului, un frizer mai avansat, mai artistic.

BUNICUL: M-ai lămurit. Dă-mi borcanul.

EA: Tot nu înțeleg, oricum nu ai ce să faci cu hârtia asta.

BUNICUL: *(deschide borcanul)* Ia să văd ce cifre are ...

EA: Aaaah, mai nou ești vrăjitor? Dragă Merlin, te rog învie trandafirul meu, și promit că îmi iau un brad mare și frumos anul ăsta ...

BUNICUL: Bine. S-a făcut. Până la Crăciun este timp să se refacă, iubitul să apară și tu să mergi până în Alaska să iei cel mai bogat brad.

EA: Da, Merline, s-a înțeles. Asta înseamnă că primesc și un bilet de avion dus-întors, așa-i?

BUNICUL: Bineînțeles, numai bradul este datoria ta. Hmm ... Nr. Ăsta ... pare un număr normal, 8 apare de două ori, asta înseamnă infinit, de două ori. Și etern ... și schimbare, un nou început. Uite și 1, la început, asta înseamnă că e lider..*(ea își pierde interesul, și își aprinde o țigară)* și în capăt are 0, asta înseamnă unitate ...

EA: Și mai înseamnă că te plictisești și eziți să mi-l prezinți pe amicul tău pensionar.

BUNICUL: Da, pentru că 5-ul ăsta de aici înseamnă că așteaptă din noiembrie să îl suni și, 3-ul ăsta înseamnă că îl cheamă cumva ... Adrian???

EA: Dacă eram copil, aproape că te credeam ...

BUNICUL: Nu am nimerit nici măcar o literă?

EA: Ba da, ca să vezi cât ești de talentat, ai nimerit litera A.

BUNICUL: Deci sunt pe aproape. Știu eu ce știu.

EA: Și cifra asta 7 ce îți spune? Că mai trebuie să treacă încă 7 vieți până când eu o să mă dau jos din trecutul ăsta unde sunt agățată, sau cum te-ai exprimat?

BUNICUL: Ascultă, draga mea, tu ar trebui să știi tot ce eu îți spun, doar ești profesoară de istorie. Istoria existenței lumii. Implicit și a numerelor și a ceea ce înseamnă ele în univers. Sau nu îi inițiați pe copii în misterele numerologiei? Numai le povestiți cum s-a luptat X cu Y pentru 10 brazi și 5 capre? Poate că nu vor fi 7, ci 14 sau 108 vieți până când o să îți amintești că e timpul să te dai jos din carusel, înțelegi? Să nu te mai învârți în jurul propriei cozi și să ieși din vizuina asta a ta, pe care tu acum o numești viață.

EA: Nu am numit-o așa, dar, Dumnezeule, nu poate omul să își ia o pauză și să fie lamentabil măcar o dată? Nu consider că am dat-o în bară. Îmi place să fiu profesoară și să le povestesc despre bătălii și știi și tu că nu doar asta înseamnă istorie ... și copiii râd și creăm o nouă istorie, acum . Diferită, mai plină de voioșie. Și a mea merge o dată cu ei. Și așa îmi vorbești ca și cum aș avea 60 de ani și totul se întâmplă acum ori niciodată ... Și ăsta e doar un căcat de număr de telefon. Și el îl avea pe al meu. Putea să sune dacă avea vreun gând. Și gata ... cu patetismul pe seara asta.

BUNICUL: Să dăm dovezi la lume ...

EA: Ce?

BUNICUL: Ai zis că totul se întâmplă acum ori niciodată și eu am continuat.. *(cântă)* Să dăm dovezi la luuume, că în asteeee mâini maaaai cuuurgeee ...

EA: Vai, ce falsezi! *(râde)*

BUNICUL: Dacă valsez? Sigur că da. Și după seara asta vei valsa și tu.

Pauză.

BUNICUL: Da, poate că am sărit puțin calul, dar tot ce ți-am spus este adevărat.

EA: Nu înțeleg de ce mă tot bați la cap cu iubirea asta ... nu doar asta e important.

BUNICUL: Pentru că mi-ar plăcea să pot dansa la nunta ta.

EA: Ce egoist ești acum, știi??

BUNICUL: Da, dar nu aș fi așa dacă nu aș ști că asta îți dorești și tu și amânarea este o pierdere de timp.

EA: Nu mai contează, oricum. O să fiu și eu pensionară, ca și prietenii tăi și o să umblu aiurea prin cofetării ca să îmi amintesc timpul care a trecut și care nu se mai poate da înapoi. Și am să mă uit la fotografiile cu orașul vechi, alea din restaurantele din centru *(Hanu cu noroc)* și din mall *(Lotus),* și nostalgic, mă voi întreba de ce nu m-am născut odată cu primele tramvaie ... parcă pe atunci soarele când era cald era mai blând și ahh, ce bine era fără traficul ăsta, poluarea fonică și olfactivă, să nu fie nevoie să îmi țin respirația când trec pe stradă cu bicicleta, pe lângă mașini ...

BUNICUL: Mergi cu bicicleta printre mașini?

EA: Da.

BUNICUL: Și nu e ilegal?

EA: Ba da.

BUNICUL: Și de ce te plângi?

EA: Am fost de câteva ori, de 3 sau 4. Nu știu exact. Alea nu se pun.

BUNICUL: Bine semeni cu bunică-ta.

EA: Mulțumesc pentru compliment. Încă nu am sărit cu parașuta, dar pe lista mea imaginară e trecută și activitatea asta.

BUNICUL: Să știi că și înainte trebuia să te ții de nas când treceai pe stradă, doamna profesoară de istorie.

EA: Mirosul bălegarului nu se compară cu cel al carburantului și al noxelor ... .

BUNICUL: Bine, ai dreptate. Nu pot să mă pun cu tine, că mă enervez și mi se înroșește fața.

EA: Iese Berbecul din tine.

BUNICUL: Și din tine Scorpionul.

EA: Da, ăla care nu sunt. Ai și uitat când e ziua mea.

BUNICUL: *(se face că nu aude)* Și din Cicimici, Dinozaurul. Rooooaaarrrrr.

EA: Ăsta e mai degrabă un răget de leu. În fine. Mai ai nevoie de globul de cristal, stimate Merlin?

BUNICUL: Numai puțin, Merlin Junior. Încă nu m-am dumirit cu povestea dumitale.

EA: Povestea este că nu există poveste.

BUNICUL: Ba da, ai rămas la Adrian. Și ai zis ceva de A.

EA: Da da, că ai ghicit o literă, litera A.

BUNICUL: Bine, și altceva?

Tăcere.

BUNICUL: Putem să stăm până dimineață, să știi că eu nu mă grăbesc nicăieri, tu ești cea care se trezește odată cu găinile.

EA: Nu există poveste. Sunt doar câteva rânduri.

BUNICUL: Spune-le pe alea.

EA: Ne-am întâlnit la o ședință de catedră ... .

BUNICUL: E profesor?

EA: Da, dar lasă-mă să termin.

BUNICUL: Da da da ... profesorii ăștia ... nu vor să fie întrerupți, doar atunci când vor ei.

EA: Ca să pot continua voi ignora ultima remarcă drăgăstoasă. El venise ca suplinitor, timp de o lună, pentru orele de chimie. Eram la o ședință cu toți profesorii în sala profesorală, și el întârziase. Venea de la altă școală unde mai preda, și lângă mine era singurul loc liber. Ne-am salutat, normal. Directoarea ni l-a prezentat. Ședința era stabilită ca să discutăm despre activitățile de iarnă cu elevii. Și ... eu aveam telefonul pe masă. Îl mai folosesc pentru notițe și calendar. Și la finalul ședinței, din grabă, mi l-a luat. Și a plecat. Că începea ora de după-amiază. Eu nu am observat. Și nici el. Abia când am ajuns acasă și am

vrut să îmi comand ceva de mâncare, am văzut că telefonul lipsește. Nu m-am panicat. Așa de tare. Am scotocit peste tot, și pe urmă m-am gândit că poate l-am scăpat pe stradă, pe jos, dar așa l-aș fi auzit. M-am întors pe traseu, dar oricum dacă l-aș fi scăpat nimeni nu l-ar fi lăsat acolo. Și m-am plimbat, m-am uitat și printre boscheți, că m-am gândit că poate poate cuiva nu i-a plăcut și l-a aruncat. Și pe urmă m-am gândit că l-am uitat la școală. Dar eram așa de convinsă că l-am luat. Nu știu de ce. M-am întors la școală. Deja era ora 6. M-am gândit unde am fost ultima dată. La baie. Ok. M-am dus la baie. Dar la baie nu am fost cu geanta. Chiar așa de zăpăcită sunt? M-am tot întrebat: cum de țin minte atâtea date istorice, dar unde mi-am lăsat telefonul uit? Ok, mi-am zis. Geanta mi-am lăsat-o în sala profesorală. Merg în sală. Încă mai erau câțiva colegi care se pregăteau să plece. Era vineri, ultima din lună și înainte de sărbătoarea morților și Halloween, și speranțele mele nici nu apucaseră să urce, că deja erau în

scădere, ca la bursă. I-am întrebat pe colegi dacă au văzut vreun telefon, au zis că nu. Evident, în săli nu avea cum să ajungă, eventual dacă l-a luat vreun elev sau vreun profesor. Aha, și atunci mi-am amintit că lângă mine a stat una din profesoarele de matematică, cu care nu prea am vorbit, pentru că nici nu mă prea înțeleg cu ea ... Am mers repede la poartă. Am cerut numărul ei de telefon. La poartă, portarul era la wc. Timp de 10 minute. A fost amuzant cât am stat acolo și am așteptat. M-am uitat pe ecranul monitorului să văd cum trece lumea pe afară, în fine ...

BUNICUL: Asta e varianta scurtă?

EA: Da, de ce?

BUNICUL: Se apropie de nuvelă imediat. Dacă mai stăm un pic, treci la roman.

EA: Nu chiar. Este o povestire simplă, aproape un banc prelungit.

BUNICUL: Simțul umorului ți s-a dus la culcare?

EA: Lasă-mă să termin, că deja mă doare capul. Vine portarul, și îi povestesc, îmi dă numărul de telefon, și sun

de acolo. Nu răspundea nimeni. Am insistat timp de 10 minute. Ok. Nu e acasă. Pe urmă portarul mi-a zis că doamna obișnuiește să plece la țară la sfârșit de săptămână și probabil de asta nu răspundea, dar dacă l-ar fi luat ea, i l-ar fi adus lui sau că o să mi-l înapoieze ea, cumva. Bine. Am plecat. Am zis, bine fie, altfel nu aveam cum să îl pierd. Asta este. Două nopți fără telefon nu e urgent. Nu aveam nimic important de făcut pentru școală, ceva nou. Și am mers ușor. Spre casă. Am lut-o spre centru. Am simțit nevoia să mă rup puțin de ziua aia. M-am plimbat până pe deal, la Ciuperca. M-am tot dus. Parcă nu mă puteam opri. Și am stat acolo. Aproape o oră. Deja mă gândeam că o să mă întorc la telefonul meu vechi cu taste, îți dai seama ce dramă se învârtea în jurul meu. *(râde)* Și mi-am dat seama că pot să merg oricând la prietena mea, Alma și să sun de-acolo, dacă vreau să vorbesc cu cineva de la școală și ... că mi-am păstrat agenda clasică, pix și hârtie, unde am aproape toate numerele elevilor și ...

știi că telefoanele astea cu touch screen au spațiul de stocare mult mai mare și ... scuze, nu cred că știi, în fine. Of, m-am zăpăcit. *(pauză, râde)* Era cam ora 10 când am plecat spre casă. Am luat un taxi, de jos de la Magazinul Crișul, că deja picioarele mele erau pe altă planetă. Am ajuns in fața blocului. Și am văzut o figură cunoscută ... stătea pe bancă, în părculețul ăsta. Nu mi-am dat seama cine era, și când am intrat în bloc, mi s-a aprins beculețul. Dar nu știam ce face aici. Și am dat să ies ca să îl salut, că ... așa mi s-a părut colegial din partea mea. Oricum nu aveam de ce sa intru așa de repede în casă.

BUNICUL: Și picioarele?

EA: Erau ok. Îmi trecuseră.

Tăcere.

EA: Când am dat să ies din bloc, el dădea să sune la interfon. Și ... ne-am salutat, mi-a spus că m-a văzut când am intrat în bloc. Că așteaptă de la ora 8. Dar nu

a plecat acasă, că oricum nu avea ce să facă și s-a gândit că e mai bine dacă mă așteaptă. Dar dacă pană la ora 12 nu apăream, atunci ar fi plecat și ar mai fi încercat dimineața. Cândva. Și-a cerut scuze pentru că îmi luase telefonul din graba să ajungă la ore. Și al lui este tot ca al meu și el avusese impresia că și-a scos telefonul din geantă când s-a așezat la masă ... și am stat puțin afară, pe bancă. Și ... am povestit. Mai multe. Nu vreau să intru în detalii, pentru că am sta până mâine. Ne-am împrietenit. Vorbeam când ne întâlneam la școală, și la finalul lunii, când el și-a terminat orele, am făcut schimb de numere de telefon, să ne mai vedem la un ceai, cafea, plimbare, dar nimic deosebit ... știi tu.

BUNICUL: Și tu nu l-ai sunat pentru că ...?

EA: Pentru că de fiecare dată eu am sunat și mi-am zis că de data asta vreau altceva. Aștept să fiu sunată. Și de asta am pus numărul sub trandafir, pentru că mi-am lăsat mie o portiță să sun, zilele alea. Sau să trimit un mesaj.

Și am așteptat. Și nimic. Și nu eram sigură dacă am lăsat eu numărul bun, sau poate am înțeles eu ceva greșit. Și am sunat, înainte de Anul Nou, dar nu a răspuns. Și a trecut. Am stat puțin îngândurată zilele alea, dar s-au dus. Și de atunci, nu ne-am mai întâlnit. Nicăieri. Nici pe internet. Nu are profil. L-am căutat o singură dată și pe urmă mi-am zis stop. Și gata povestea. Vezi? Nimic deosebit. Și fumez ca să am o relație mai intimă cu mine, așa cum ai zis tu în cofetărie. Nu cu altcineva. Oricum, nu mă grăbesc nicăieri ... Ce e val, ca valul trece.

BUNICUL: Și rămâi la toate rece??? Cine o mai văzut așa ceva?

EA: Numai eu am rămas? Nu fac filosofie ca și tine, îți povestesc întâmplarea reală, nu încerc să îmi forțez viața, așa cum faci tu. Nu trag de mine într-o direcție în care nu se vede nimic, în capătul celălalt.

BUNICUL: Dar tocmai asta e frumusețea călătoriei, să nu vezi de la început

capătul tunelului, ci să fii în el, în totalitate. Dacă vezi de la început, nu mai are farmec. Nu mai are gust. Dacă am simți și gustul cu nasul, nu ne-am mai putea bucura și cu gura de prăjiturile din cofetărie. Sau numai când le-am vedea, deja să știm gustul? Asta înseamnă să trăiești 10%, să trăiești la malul oceanului, nu în profunzimile lui și în valuri și în furtună și în raze de lună ... ahh, eram și eu bun la rime ...

EA: Trebuia să fii guru. Știai? *(râde)*

BUNICUL: Sunt guru-ul tău. Să fii pirat și să mergi pe mare fără să știi unde ajungi. Să nu ții cont de regulile nimănui, nici de ale tale. Și să îți pui petic negru pe ochiul ăla care tot analizează și cercetează în neant și nu ascultă de ce îi șoptește inima, chiar dacă este ceva ce și pe tine te bulversează. Să faci AAAAAHRRRRRR pe vaporul tău. Și să ți-l asumi că este al tău.

Tăcere.

EA: Gata, am obosit. Merg să dorm. E timpul pentru rugăciunea de seară.

BUNICUL: Draga mea, din toată experiența mea de viață, mi-am dat seama că noi suntem mânuitorii timpului, nimeni altcineva.

EA: Proprii mânuitori și proprii mântuitori.

BUNICUL: Vezi că știi? Gata! Nu mai ai nevoie de guru!

EA: Cine ziceai că ai fost într-o altă viață?

BUNICUL: RA, Zeul Soarelui.

EA: RAAAAhrrrrrr! Uneori parcă ai stat prea mult la soare, așa te aprinzi. Hai, Baki, să facem nani și să-l lăsăm pe bătrânul ăsta oacheș să sforăie așa cum îi place, ca pirații după prea mult rom.

BUNICUL: Numai bătrânii se culcă la ora 10 și numai ... *(cu jumătate de gură)* mucoșii sforăie ... și nu îmi place romul!

EA: Noapte bună!

BUNICUL: Mie îmi place ciocolata caldă! Da da da, noapte bună!

Bunicul rămâne în sufragerie. Se uită pe geam, la Lună. Fluieră un cântec, seamănă cu cel al amerindienilor și parcă se contopește cu o doină românească.

BUNICUL: Mi-e dor de casă. Și de tine, draga mea. Rubin e un nume frumos pentru o broscuță țestoasă.

SCENA 6

În fața blocului, seara. Ora 10.30.

Pe o bancă. Un bărbat așteaptă. Se uită la stele. Aude pe cineva care deschide ușa blocului. Se uită în direcția aia. Deja ușa se închide. Fuge spre bloc. Ajunge în fața ușii, se oprește. Formează un număr la interfon. Începe să sune. Nu răspunde nimeni. Pe culoar vine cineva. Iese Ea.

EA: Bună seara!

EL: Bună seara!

EA: Ăăhmm ...

(se aude interfonul sunând în continuare la apartamentul ei)

EL: La apartamentul tău sună ... am venit să îți dau telefonul.

EA: Telefonul meu?

EL: Da, ți l-am luat din sala profesorală, de pe masă, la ședință, am crezut că-i al meu și l-am băgat în geantă ... Scuză-mă dacă te-am speriat ... Chiar m-am grăbit să ajung la ore și ... de la 8 aștept aici, și mă gândeam să stau până la 12 să te aștept ...

EA: Eu acum am ajuns de la școală, adică nu am plecat chiar acum de acolo, că m-am mai plimbat până la Ciuperca, în fine ... am mers la școală să îl caut și nu l-am găsit. Nu m-am gândit că s-ar putea să-l fi luat colegul de lângă mine ... adică, nu știu ... am fost prea absorbită de ședință ...

EL: Da, și eu ... și puțin stresat că e școală nouă.

Tăcere.

EA: Spuneai că până la 12 erai dispus să aștepți și acum e zece jumate bănuiesc și ca să nu stăm chiar la intrare ... știi ...

EL: Să mai stăm?

EA: Da, pe bancă. Dacă nu e prea târziu ...

EL: Nu e, e perfect. Că se și înseninează. Și poate se vede luna. Știu că e plină în seara asta.

EA: Da? Eu nu știu fix ziua când e, dar îmi place să o admir.

EL: Eu știu din ziar. De la meteo.

EA: Nu prea m-am uitat la meteo, în ultimul timp, că Mama Natură oscilează foarte mult și nu mă pot baza tot timpul pe ce se zice la știri sau în ziar. Prefer să aflu dimineața ce este.

EL: Mda, Mama Natură este imprevizibilă ...

Râd amândoi. Se așează amândoi pe bancă.

EA: Nu e prea rece?

EL: Ba da. Hai să stăm ca elevii. *(râde)*

EA: Hai!

Se ridică și se pun cu fundul pe marginea spătarului. Se uită la norii care străbat cerul și la felul cum se limpezește. Luna încă nu se vede.

EA: Cum ai reușit să mă găsești?

EL: Am sunat la primul număr care apărea de mai multe ori în lista de apeluri..

EA: La Alma ...

EL: Da, și mi-a dat ea adresa.

EA: Mulțumesc!

EL: Mă bucur că nu am creat o încurcătură mai mare.

EA: Da, puteai să nu mi-l dai înapoi, să îl vinzi sau să-l păstrezi. Am jocuri interesante, aveai ce să faci cu el. Și numerele elevilor ...

EL: Nu îmi place să fac trafic de telefoane ...

EA: Scuze, nu am zis-o ca să te jignesc ...

EL: Știu, dar jocurile mă tentează ușor.

EA: Ți le pot transfera sau îți scriu numele pe o foaie și ți le scoți tu când ai timp.

EL: Prefer metoda cu foaia.

EA: Și eu, că oricum ultimele ore mi le-am dedicat telefonului și am obosit.

EL: Și eu puțin. Prefer să stau cu ochii în sus și să aștept să iasă luna de sub nori.

EA: Da ... Nu am mai stat demult așa.

EL: Nici eu ... și în octombrie ...

EA: Chiar așa ... scuze, eu am uitat că ai zis că stai de la 8 afară, dacă vrei, putem pleca.

EL: Nu mi-e frig, că m-am tot plimbat pe aici cât am așteptat, m-am jucat puțin și pe telefon *(râde)* că la un moment dat am stat chiar în fața ușii. A ieșit cineva din bloc, pe la ora nouă și un sfert, un băiat înalt și cu părul creț, și am intrat ca să mă încălzesc puțin și m-am plimbat puțin pe coridor. Mă gândeam să urc, să bat sau să sun ... și am zis că mai aștept puțin, că totuși interfonul ăsta se aude destul de tare. Și după încă zece minute de așteptat, am urcat. Mi-a fost puțin teamă că o să greșesc ușa, că nu scrie numărul și ... m-am prins care poate fi, după covorașul de la intrare.

EA: După covoraș? De ce?

EL: Pentru că e cu păsări și flori și curat și ... feminin ... iar celelalte sunt ..unu negru, parcă e covoraș de mașină ... unu e din ăla vechi, turtit tot și unu are gratii din alea din metal învelit în ceva material de casă.

Râd amândoi.

EL: Și am bătut la ușă, am așteptat ... și pe urmă am sunat și ... m-am speriat puțin de soneria ta.

EA: Da, știu, e groaznică, ar trebui să o schimb.

EL: Așa sună, parcă e o vuvuzelă, știi?

EA: Da, de la Campionatul de fotbal, așa-i?

EL: Da, aia. Am sunat de trei ori și m-am lămurit. Că oricine aude soneria aia, oricât de profund ar dormi. Și am coborât, băiatul cu părul creț intra în bloc și m-a salutat, probabil a crezut că sunt un nou locatar ... și ... am răsfoit puțin revistele de pe raftul de la intrare, alea de la supermarketuri, m-am uitat pe lista cu locatarii, nu am

găsit pe nimeni cunoscut, m-am uitat și pe costurile de la întreținere, așa de curiozitate, daaar, am sărit peste apartamentul tău, că nu am vrut să știu, adică nu m-am uitat că sunt bârfitor sau din răutate, înțelegi?

EA: Da, înțeleg, oricum nu aveai ce să vezi, că singura restanță pe care o am e de 20 de lei, pentru că ultima dată când am plătit aveam la mine mai puțin.

EL: M-am uitat să văd care e consumul în blocul ăsta, în comparație cu al meu, curiozitate de copil, pot să-i spun.

EA: Nu-i nimic, și eu mă mai uit la vecini, să văd cât consumă ei ...

Râd amândoi.

EL: Și pe urmă am ieșit, că îmi era prea cald. Am văzut că deja e zece și un sfert, și încă nu ai sosit, și atunci m-am gândit că stau până la 12 și dacă nu vii, o să revin dimineața pe la 9-10, sau o sun din nou pe prietena ta, îi las ei telefonul și cumva tot se rezolvă. M-am mai învârtit o dată

în jurul băncuței, m-am așezat și am început să mă uit la stele, și ai venit. Cam asta a fost pentru mine seara asta.

EA: Parcă-i scoasă dintr-un film de comedie.

EL: Seamănă puțin.

EA: Ce frumos se curăță cerul!

EL: Și mie îmi place.

Tăcere.

EA: Am citit de curând o carte, e un pic mai ciudată pentru că vorbește despre altceva decât ceea ce cunoaștem noi. Am luat-o de la o librărie ezoterică. Nu e sinistră deloc, mă așteptam să găsesc numai cărți despre vechi vrăjitoare și modalități de hipnoză, cărți despre sfârșitul lumii, dar am găsit și unele frumoase, pe înțelesul tuturor, și asta. Numele mi-a sărit în ochi pentru că știam o parte din semnificația lui. Am terminat-o în două zile și patru luni *(râde)* pentru că mă tot împiedicam de un capitol care sărea foarte departe de mine, de felul în care văd eu viața,

poate un pic prea complicată ... și ... în sfârșit ajung unde voiam să ajung ... Spune că fiecare om e o galaxie. Dar nu într-un sens metaforic, că nu e o carte de poezie sau basme, ci într-un sens real, științific și acum îmi dau seama că de aici iese basmul și poezia. Și nu se referă numai la corp, la celule și microelemente, ci la tot, adică la tot ce suntem noi, și ... De atunci, când mă uit la stele ... .Am tot făcut un exercițiu de imaginație, pot să-i spun ... Când mă uit la stele încerc să mă văd pe mine ca și ele, așa strălucitoare, și în clipa aia simt că sunt acolo, dar și aici și că sunt totuna cu Tot. Și că nu este nici o barieră între mine și tot Universul și că sunt o galaxie foarte frumoasă, cu mii de planete colorate cu roz și verde strălucitor și comete albastru deschis cu argintiu și găurile negre nu sunt atât de negre precum par și dincolo de ele este un soare mare și plăcut de cald, auriu și nu te arde dacă te apropii de el. Și totul e mic și dens și nimic nu stă niciodată în același loc, se mișcă tot timpul. Și timpul nu există de fapt.

Nu așa mic și apăsător cum e în ziua de luni în lumea noastră stresantă de prea multe ori. Uffff ... ... Nici la ore nu vorbesc așa de mult timp singură . *(râde)*

Tăcere.

Spun amândoi deodată:

EA: Și ce a zis Alma?

EL: Și ce titlu are cartea?

EA/EL: Scuze!

Râd amândoi. Tăcere.

EL: Mi-a dat adresa ta ... și am venit ...

EA: Mulțumesc! Eu până acum, de la 6 am umblat să îl găsesc. Am fost la școală și am căutat pe drum, am refăcut traseul exact ... deși cam în fiecare zi merg tot pe aceeași rută . Și am renunțat într-un final. Înainte să ies mi-am amintit că lângă mine a stat o colegă de matematică și poate că l-a luat ea

din greșeală. Portarul școlii mi-a spus că tocmai plecase și că de obicei, în week-end pleacă la țară. Mi-am depus ușor armele, sperând să îl recuperez abia luni. Oricum nu aveam nevoie de el, mă descurcam cumva, mergeam la Alma ... Și m-am mai plimbat, ți-am zis ... până la Ciuperca. Scuză-mă că te-am ținut așa mult afară.

EL: Nu aveai cum să știi că te aștept aici, nu?

EA: Bănuiesc că da.

EL: Oricum ... nu era important ce aveam de făcut. ..

EA: Te-am încurcat? Of, trebuia să o lași pe mâine.

EL: Stai liniștită, că nu m-ai încurcat. De la 9 a fost un meci de baschet la tv și eram curios să îl văd. Dar îl bagă în reluare mâine sau poimâine.

EA: Da, nu e ceva așa de imp *(se oprește) ...* dar ... nu prea au farmec reluările ... mie nu îmi plac că nu mai au ...

EL: Sentimentul și emoția din prezent.

EA: Da.

EL: Scuze că te-am întrerupt. Defect profesional, din păcate.

EA: *(râde)* Da, știu cum e. Eu uneori pun întrebări în stilul vechi ... știi ... când vrei să îți dea ei răspunsul..

EL: Da: 1+1 fac „cât”?

EA: Da, stilul ăsta ... și am impresia că îmi copiez un profesor din generală ... cred că e chiar profesorul de mate ... Da da da ... că el ne zicea așa! Începea să spună normal despre ceva exercițiu, ca și cum nu ar vrea nimic de la tine și la finalul frazei mă trezeam că sunt întrebată care e răspunsul ... fără să ne scrie pe tablă ecuația sau fracția ... wooaaii ... am uitat complet de el ...

EL: Mister elucidat, prin urmare.

EA: Da, pot să scriu un articol pentru o revistă de istorie.

EL: Chiar ai putea, eu l-aș citi ...

EA: Perfect, deja am un cititor.

Râd amândoi.

EL: Și eu m-am surprins de câteva ori că vorbeam ca profesorii din ... tot din generală, da ... aia a fost perioada care m-a marcat ...

EA: Sechele?

EL: Nu chiar sechele, dar cumva limbajul profilor de atunci mi-a rămas imprimat pe timpan și ... cred că are legătură și cu pubertatea ... când totul în jurul tău ți se pare ...

EA: Haotic.

EL: Bombastic e cuvântul meu.

EA: Ah, scuze. Eram așa de sigură că asta e senzația.

EL: Dar e potrivit și ăsta. Mda, era și haotic oarecum.

EA: Da, și bombastic.

EL: Și un pic prea multă gălăgie și ...

EA: Totul era enervant de interminabil.

EL: Și presant.

EA: Da, uneori parcă eram la tăiat, ca și mielușeii de Paști.

EL: Daaa ... nu chiar așa ... dar pe aproape ...

Tăcere.

EL: Ce titlu avea cartea?

EA: „Învățătura Hathor”.

EL: Hator Zeița?

EA: Da și nu. M-am gândit și eu la ea, dar despre altcineva e vorba. Ei sunt Hathori, cu H după T.

EL: M-ai făcut curios. Altcineva?

EA: Ființele care trăiesc în dimensiunea eterică a lui Venus. Se numesc Hathori.

EL: Planeta?

EA: Da. Știu că sună ciudat, dar ... am simțit că pot să îți povestesc deschis despre un alt fel de a vedea viața sau existența sau ... nu știu, am rămas în pană de cuvinte.

EL: Și le-ai întâlnit?

EA: Da, oarecum, prin carte.

EL: Și de ce se numesc Hatori cu H? Zeița Hator era Zeița fertilității, nu?

EA: Da, în carte ei răspund la întrebări cum e și asta. Nu pot să îți dau răspunsul exact ca acolo ... E vorba

despre misterul feminin, despre formarea lui, că ei au contribuit la crearea, sau formarea unui simbol care unește masculinul cu femininul. Și legătura cu Hator e ... că ei au în comun iubirea și beatitudinea. Și extazul.

EL: Sunt vizibili?

EA: (*râde)* Scuze, dar nu am mai vorbit despre extratereștri cu nimeni, până acum ... Ei zic că vedem mult mai puțin decât există ... știi, ca în rugăciunea „Crezul": „Tatăl Atotțiitorul, al Tuturor celor văzute și Nevăzute". Încă nu i-am văzut, dar mi-ar plăcea să îmi apară în față, cândva. Numai la ore nu, că nu știu cum aș reacționa.

EL: Și de ce au „venit" acum? Sau, nu știu ce-au făcut ...

EA: Da, au venit e bine spus. Că toți venim, într-o formă, ciudată sau mai puțin ... Ei de pe Venus, noi din ... nu știu exact de unde ... am aterizat pe Pământ. (*râde)* Spun că sunt puțin mai sus ca noi pe scara evoluției și că vor să ne învețe ce au învățat și ei. Și cartea asta e mesajul

lor de iubire pentru noi, să evoluăm și să trăim conștienți că suntem minunați și că ne iubesc foarte mult.

EL: Venus, planeta iubirii ...

EA: Da ...

Tăcere. El o sărută.

SCENA 7

Dimineața, când se trezește, afară e Soare, nu mai e nimeni. Este o zi normală. Totul arată ca în începutul scenei, hainele prin cameră, vasele murdare în chiuvetă și în cameră, acvariul cu broscuța țestosă e lângă trandafirul care e înflorit. Se plimbă prin casă, își face ritualul zilnic, cu periuța de dinți, se îmbracă repede cu pantaloni și pulovăr, își dă cu peria prin păr, și cu puțin gel, și vorbește cu broscuța țestoasă:

EA: Uțaaaa! Bună dimineața, Uța Broscuța Drăguța! *(râde)* Wooaaaa, am făcut o rimă ... .Stai că mai știu: Într-o dimineață măreață, Uța Broscuța s-a plimbat cu mașinuța prințesei Codruța, care dormea de zori pe nori călători!

Hei, aș putea să o notez, poate o public într-o carte pentru copii.

Râde, caută un pix și o foaie, le găsește și începe să noteze:

EA: ... deci: Uța Broscuța ... nuuu, cum am zis? Ah, da: într-o dimineață măreață, Uța Broscuța s-a plimbat cu mașinuța prințesei Codruța, care ... dormea de zori pe nori călători, ce cutreierau bezmetici țările nord-vestice ... mmm … nu … asta nu prea merge … ce cutreierau frenetic continentul vestic ... nu, că Uța e din Filipine ... Continentul estic atunci ... ce cutreierau frenetic continentul estic ... nu îmi place cum sună continent ... hmmmm ... ah, gata, știu: arhipelagul estic. Ia să văd ... Într-o dimineață măreață, Uța Broscuța s-a plimbat cu mașinuța prințesei Codruța, care dormea de zori pe nori călători, ce cutreierau frenetic arhipelagul estic ... ceva nu îmi sună bine ... Până la călători îmi place, dar pe urmă ... Bine ... o las baltă, că e prea dimineață.

În timp ce ia mâncare pentru broscuță:

EA: pe nori călători, ce cutreierau ... lin ... marele mister de nicăieri. *(râde)* Așa sună mai plăcut, ce zici Baki? Woaaaa ... Să văd, poate găsesc ceva care să rimeze și cu Baki ... hmm ... Baki avea un sacou kaki ... unul mic, pe alocuri peticit, primit în dar de la prințul Kihlimbar ... Dar și Bar ... . hmmm ... Of, cu siguranță dacă te chema Nadia ar fi fost mai simplu ... Broscuța Nadia ... Are ceva magic numele ăsta, nu?

Tăcere.

Mi-e dor de bunicu ... Am visat cu el, știi? Era aici și ... nu mai știu exact, dar era supărat pe mine. Că m-am tuns ... Și nu înțelegea de ce te cheamă Baki, și nu Nadia. Oare a câta ai fi? A 5-a sau a 6-a? Oricum ai fi unică, pentru că toate celelalte Nadii au fost pisici. Hmmm.. cred că ai fi prima broască țestoasă înrudită cu felinele. *(râde)* Chiar dacă e doar prin alianță ... tot unică ai fi. S-ar

scrie despre tine în Arborele Lumii, deși nu știu dacă se mai tipărește.. dar oricum, în revista National Geographic sigur ar scrie cineva ...

Ia o cutie cu mâncare pentru broaște țestoase, se apropie de acvariu:

Și aș putea să scriu și eu un mic poem.. Broscuța Nadia ... s-a dat cu sania ... și a căzut pe spate ...

Vede floarea că e vie și înflorită. Se uită atent. Pune mâna pe o petală. Se uită la broscuță:

Nadia a 5-a, a fost cumva Lună plină azi noapte?

Tăcere.

S-au aliniat planetele?

Tăcere.

Sunt eu pe altă planetă?

Râde. Pe urmă plânge. Se uită la ceas. Ia telefonul și formează un număr.

EA: Bună dimineața, Maria!

MARIA: *(se aude în telefon, veselă)* Bună dimineața, doamna profesoară! Ce faceți? S-a întâmplat ceva?

EA: Da, nu mă simt foarte bine și nu pot veni la oră. O anunț imediat și pe d-na directoare. Vă rog, citiți pentru data viitoare istoria Reginei Maria și scrieți un eseu despre cum v-ați simți voi în roluri de rege sau regină. La bibliotecă găsiți două cărți despre ea, în 6 exemplare, parcă. Spuneți-i d-nei Lavinia că vă trebuie pentru ora mea și grupați-vă cum vreți, ca să le puteți citi toți.

MARIA: Oh, îmi pare rău, d-na profesoară ... și am o întrebare: și dacă nu sunt toate

exemplarele? Ce să facem? Că nu ne putem împărți.

EA: Dacă nu sunt, atunci luați și despre Ferdinand. Ce găsiți. Vă ajută și Lavinia. Dar să mergeți în ora asta să le luați. Nu toți, 5 sau 6. Ce oră aveți după mine? Educație fizică?

MARIA: Da!

EA: Perfect! Spune-le colegilor tăi că pot pleca mai repede în sala de sport, să nu rămână în clasă dacă fac gălăgie.

MARIA: Bine.

EA: Sună-mă dacă e ceva problemă.

MARIA: Vă sun.

EA: Să fiți cuminți!

MARIA: Suntem. Sărumâna.

Ea închide telefonul. Se trântește pe canapea. Plânge din nou. Se acoperă cu o pătură. Până pe cap. De sub pătură, o sună pe directoare:

EA: Bună dimineața, Cami!

CAMI: Hey, bună dimineața!

EA: Te deranjez?

CAMI: Nu, s-a-ntâmplat ceva?

EA: Da, m-am trezit cu febră și nu pot veni azi. I-am sunat pe copii și le-am dat temă de casă și sarcină pentru oră, pe unii i-am trimis la bibliotecă și pe alții la sala de sport, că după mine au educație fizică.

CAMI: Aha. Bine. Îmi pare rău că ești bolnavă, sper să fii bine până vineri la ședință.

EA: Mulțumesc! Sper și eu să fie doar ceva pasager.

CAMI: Te pup! Că nu se transmite prin telefon.

EA: *(râde)* Și eu te pup!

Închide. Plânge iar. Stă câteva secunde și își dă jos pătura de pe cap, se ridică și merge la floare. Pe urmă merge la cămară. Caută printre borcane. Se aude zgomotul lor. Se întoarce cu unul gol. Așa pare. Se așează lângă canapea, pe jos. Deschide borcanul și scoate o hârtie. Se uită la broscuță.

EA: Tu dacă ai fi în locul meu, ai suna?

Broscuța nu face nimic.

EA: Mie mi-ar plăcea să fiu în locul tău, ca să nu mai simt durerea asta în piept. Să stau în acvariul meu și să dorm printre pietre. Să îmi dai tu de mâncare și să îmi schimbi apa. Să văd lumea prin pereții de sticlă și să nu îmi pese că există și altceva în afară de micul meu habitat, să mănânc în tihnă, pe îndelete, ca și bebelușii, și să nu mă trezească nimic la ora 6 dimineața, nici măcar răsăritul soarelui. Să nu mă gândesc la familie pentru că voi trăi toată viața într-un acvariu și nu mă știu decât pe mine și prin urmare nu știu ce înseamnă să faci ouă și pui și să îi apăr de bandiții de ratoni și șerpi și rechini, să nu îmi pese că afară plouă pentru că sunt mereu protejată. Doar că nu pot să îmi schimb singură apa din acvariu și eu trăiesc mult mai mult decât poate rezista un amărât de filtru, chiar dacă e ultimul tip, așa

că dacă apa se poluează ce aș putea să fac? Să ies din acvariu, aș încerca să mă ridic pe pereți, sau m-aș zbate până când acvariul ar cădea pe jos și s-ar sparge, aș fugi cât pot eu de repede și poate în drumul meu, pur întâmplător, găsesc ceva substanță radioactivă și mă transform într-o Țestoasă Ninja și devin super erou și viața mea o să fie cea mai extraordinară viață pe care aș putea-o avea. Toată lumea m-ar admira, m-aș lupta cu bandiții și aș avea atâția bani că aș mânca și lasagna pe lângă pizza. Și cremeș ... Nu am mâncat demult. De la ultima zi de naștere a lui bunicu ... Mi-ar fi plăcut să fie acum aici, să-mi spună ce să fac.

Ia telefonul. Se uită la foaie. Așteaptă puțin să se adune. Respiră profund. Stă câteva clipe cu ochii închiși. Ușor se calmează. Deschide ochii și începe să formeze numărul. Sună. Nu răspunde nimeni. Închide. Stă câteva clipe. Mai sună o dată. Răspunde robotul „Ați accesat ... ” . Închide. Se bagă sub pătură. Stă câteva clipe. Se

ridică și merge în camera ei. Vine înapoi cu o mașină de scris.

În stil clasic, Micuță Baki.

Se așează în același loc, pune mașina de scris pe jos. Aduce un taburet din dormitor și pune mașina de scris pe el. Își ia din servietă câteva foi. Le pune în mașină.

Parcă mă întorc în timp ...

Începe să scrie:

„Când ninge? – spuse fata.

Imediat. – spuse mama.

Și ieșim cu sania? – spuse fata.

...

Dacă ninge. – spuse mama.

Tata unde e? – spuse fata.

Uite, ninge! – spuse mama.

... și ușor tata apăru printre fulgii rari și mari de nea, cu o mantie în mână, zâmbind senin.”

Râde.

Nu știu ce scriu, dar scriu: „Și prin barba albă, trecându-și mâna, deschise mantia roșie ... ” nu, mantia mov, ca așa parcă e Moș Crăciun ... deci „deschise mantia mov ... ” da, asta îmi place ... ” și din ea toate stelele ieșiră, și planetele și animăluțele veniră la mine ... să mă ia cu ele în zbor ... .” Nu știu unde să mă ducă ... În Filipine. Măcar e cald, nu ca aici, parcă suntem în Alaska, de multe ori. Baki ... Mi-ar plăcea să zici ceva ... dacă îmi dai un bilet de avion, gratuit, dus-întors m-aș duce până Alaska, dar nu știu ce aș putea face acolo ... hmmm ... aș bea ceai, aș mânca un pește ... mi-aș lua un brad ... poate doi, că unul l-aș pune în sala profesorală.

Tăcere.
Mai citește o dată ce a scris.

... Nu mă simt foarte autentică. Iar am durerea asta în piept.

Ia telefonul. Mai sună o dată. Nu răspunde nimeni. Se uită la numărul de telefon și la foaie.

Poate nu am format eu bine ... 0741.885.790. Ba da. E bine. Asta e.

Se bagă sub pătură. Stă câteva secunde acolo, acoperită total.

Merg să mă plimb.

Merge în cameră să se îmbrace. Se aude interfonul sunând. Ea nu se grăbește să răspundă. Sună în continuare. Răspunde:

EA: Da!

EL: Bună ... ziua.

Tăcere.

EA: Da?

EL: Sunt Adrian ...

EA: Da, bună ...

EL: M-a sunat, la 8 și un pic, directoarea ta, Cami, pentru câteva ore luna asta ... și am întrebat de tine. Mi-a zis că ești acasă, că nu te simți bine.

EA: Da ...

EL: Scuză-mă că dau buzna așa ... doar m-am speriat puțin ... știu că e mai mult decât ciudat ... ești bine? Adică ... ce e?

EA: ... m-am trezit cu o durere în piept, și febră, probabil răceală ...

Se întrerupe. Mai sună o dată.

EA: Da?

EL: S-a întrerupt ...

EA: Da ... nu știu de ce ...

EL: Iartă-mă că nu te-am sunat ... știu că nu există scuză ... nici măcar orele până seara târziu și ... nu știu ce fost

în mintea mea ... am crezut că doar eu simt ceva ... și ... m-am speriat ... nu am mai simțit demult ceva așa intens și m-am pierdut. Am așteptat să suni tu pentru că ... nu știu ... am pățit-o de prea multe ori ... și nu ai sunat și ...

EA: Eu te-am sunat, înainte de Anul Nou și ... în urmă cu 10 minute.

Tăcere.

EL: Mie nu mi-a apărut nimic atunci și acum ... adică ... stai să văd ... nu am nici un apel pierdut. Sigur pe mine m-ai sunat?

EA: Da, e numărul pe care mi l-ai dat anul trecut.

EL: 0741.285.790?

EA: Nu știu, stai puțin să văd ...

EL: Stau ...

Fuge după foaie, o ia și vine înapoi.

EA: 0741.885.790

EL: Nu, 0741.285.790.

FINAL.
Sau ... în continuare:

EA: E 285, nu 2 de 8 și 5?

EL: Nu, ai înțeles greșit.

EA: Ești sigur?

EL: Da, e 285.

Tăcere.

EL: Același covoraș îl ai? Cu flori și păsări?

EA: Da ...

EL: Pot să urc?

EA: Da ...

Îi deschide ușa blocului, el intră.

FINAL

apariție: mai 2016

Editura UNITEXT a UNITER
Str. George Enescu nr. 2-4
București
www.uniter.ro

Tipărit la **MasterPrint Super Offset**
București